

maal paa nærværende Tidspunkt. I alt Fald er der sikkert al Grund til at sætte det aarlige Bidrag paa 250,000 Kr. betydeligt op. Dette Statsbidrag svarer til et kommunalt Tilskud af 750,000 Kr., men allerede i 1909—10 var det kommunale Tilskud 1,063,583 Kr., Stigningen var i øvrigt, sammenlignet med Aaret i Forvejen, 622,000 Kr. I Aaret 1910—11 var det kommunale Tilskud 1,341,461 Kr. Efter dette forekommer det mig, at der maa være al Grund for Rigsdagen til at forhøje Statens Bidrag til Hjælpekasserne, og det vilde naturligvis glæde mig, om det ærede Medlem, som rejste dette Spørgsmaal her i Dag, kunde yde sin Tilslutning til min Tanke i saa Henseende, og navnlig vilde det glæde mig, om han kunde give særlig denne Tanke sin Tilslutning, at Staten burde gaa til at yde Halvdelen af det samlede Beløb. Der er saa meget mere Grund til, at Staten yder et større Bidrag, som man i Kommunerne ikke har Refusionsret med Hensyn til den Hjælp, der ydes Folk, som er forsørgelsesberettigede i andre Kommuner, og dette Forhold vil udlignes noget derved, at Staten yder et større Bidrag. Jeg synes, at det under Hensyn til de store nye Skattepaalæg, hvorefter Staten er i Stand til at udrede større Bidrag end før, ikke skulde være udelukket, at man opnaaede en Forhøjelse af Tilskudet.

Det ærede Medlem fra Nørresundby talte en Del om Ordet „værdige“ som Tilføjelse til Ordet trængende og henviste til, at man fra en vis Side havde ønsket, at dette Ord skulde udgaa. Jeg hører ogsaa til dem, der anser et saadant Udtryk for i og for sig meningsløst, thi det tilkendegiver i Realiteten en ikke ringe Mistillid til de Mænd og Kvinder, der sidder i Hjælpekassernes Bestyrelser. Jeg anser det for en given Sag, at disse Mænd og Kvinder til enhver Tid nøje vil paase, at der ikke ydes Hjælp til Folk, som ikke kan komme ind under Kategorien: „værdige trængende“. Man er da heldigvis saaledes stillet i de allerfleste af vore Kommuner, at man ved god Besked om de enkelte Personers Forhold, der er Tale om at give Understøttelse. I og for sig tillægger jeg ikke dette Spørgsmaal særlig Betydning, og havde det ærede Medlem ikke i Dag fremdraget det, vilde jeg heller ikke have gjort det.

I det store og hele vil jeg altsaa henstille til det Udvalg, der vel skal nedsættes, at det vil imødekomme de Henstillinger, som fra de Mænd og Kvinder, der virker indenfor denne betydningsfulde In-

stitution, er rettet til Rigsdagen, navnlig ved den sidste Sammenkomst, som Hjælpekassernes Bestyrelse holdt i Fredericia. Jeg vil meget nødig, at vi ved at ophøje dette Lovforslag til Lov skulde standse en social Lovgivning, der var kommet ind i et efter min Mening overmaade heldigt Spor. Jeg vil, som sagt, anse denne Lov for at være af meget ringe Værdi, hvis en Bestemmelse som den, jeg gentagende har nævnt, i § 4 om Begrænsning af Hjælpen til 180 Kr. i alt i 1½ Aar skulde opnaa at blive vedtaget. Det ærede Medlem fra Nørresundby vil sikkert indrømme mig, at man hurtigt, naar man har været Medlem af en Hjælpekassebestyrelse, gør den Erfaring, at det ofte gælder om at yde en betydelig Hjælp paa et givet Tidspunkt, da man netop derved undgaar at komme til at give en stadig Hjælp, idet man kan bringe den paagældende Familie udover en Katastrofe. Det har vist sig Gang efter Gang, at det ikke er af Vigtighed, at man gennem et længere Aaremaal yder Smaaopenge, men derimod, at man kan bringe hurtig Hjælp. Det gælder ogsaa her, at denne Hjælp er dobbelt Hjælp. Derfor beder jeg, som sagt, det kommende Udvalg om navnlig ikke at ophøje den her omtalte Bestemmelse til Lov.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, og jeg kan kun gentage, at vi Socialdemokrater mener, at al social Lovgivning stadig maa tage Sigte paa det, at vi kommer nærmere og nærmere til det Maal, at ingen i vort Samfund uforskyldt lider Nød.

P. Munch: I den Trontale, hvormed Rigsdagens Møder i Aar aabnedes, stilledes der os i Udsigt, at der vilde komme en videre Udvikling af vor humane Lovgivning ved Lovforslag, der vilde blive forelagte i en nær Fremtid. Disse Udtalelser vakte naturligvis betydelige Forventninger, men jeg kan ikke nægte, at de af den højtærede Indenrigsminister forelagte 3 nye Revisionslove ikke opfylder disse Forventninger. Den højtærede Indenrigsminister er — det tror jeg, at alle anerkender — en Mand, der med megen Iver og Energi arbejder med den sociale Lovgivning, men det forekommer mig, at han i disse Tilfælde ikke har haft nogen heldig Haand, og det gælder navnlig det her foreliggende Lovforslag. Hvis de foreslaaede Lovparagraffer vedtages, vil den Lovgivning, der i Fremtiden gælder for vore Hjælpekasser, være ikke saa lidt ringere end den nugældende.